

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Casus XLIV. De Communione Paschali peragenda &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

CASUS XLIV.

De Communionem Paschali peragenda &c.

Nigronius famulus mercatoris Catholici in Angliam mittitur mercimonii causâ, qui, cum sibi per terras Hæreticorum transeundum sit, prævideatque se in via non habiturum occasionem communicandi tempore Paschali, prævenit, & ante suum abitum communicat in Ecclesia Parochiali, ratus, sic se jam præcepto Ecclesiæ satisfecisse: Unde licet postea in via opportuna se offerat occasio adhuc intra tempus Paschale communicandi, Communionem tamen omittit, & iter suum prosequitur, cumque jam inter Hæreticos versetur, in eorum hospitibus diebus Veneris, & Sabbati carnes comedit, dissimulando se esse Catholicum.

QUÆR. I. An Nigronius prævidens impedimentum futurum, prævenire debuerit, & ante tempus Paschale communicare?

QUÆR. II. An per eam Communionem anticipatam satisfecerit præcepto Ecclesiæ, anue oblata in itinere occasione communicandi, Communionem postea repetere debuerit?

QUÆR. III. An per Communionem Sacrilegam satisfiat præcepto Communionis Paschalis?

QUÆR. IV. An, & quomodo Nigronius peccaverit, carnes diebus prohibitis in via comedendo?

248 **A**n te 1. Q. Resolutionem Trident. Sess. 13. can. 9. omnes, sciendum, supponendum- & singulos Christi fideles utrius- que est ex C. omnis utrius- que sexûs, cum ad annos discre- que, de panit. & remiss. ac tionis pervenerint, teneri singu- lis

Mm 3

lis annis saltem in Paschate S. Eucharistiam sumere, quod tempus Paschale quindecim dies completur, spectato jure communi, & præscindendo à loci consuetudine, aut privilegio, qui dies incipiunt à Dominica Palmarum, durântque usque ad Dominicam in Albis, juxta declarationem Eugenii IV. teste Navar. *Cap. 21, n. 45.* Hoc supposito.

- 249 Ad 1. Q. Non teneri Nigronium prævenire, affirmant Suarez *D. 70. sect. 2.* Azor *tom. 1. l. 7. c. 41. q. 13.* Dicast. *D. 10. de Euchar. n. 155.* Bonac. Leand. aliique, quos refert, & sequitur Diana *3. p. tr. 4. R. 43.* Rationem dant; quia nemo tenetur anticipare actum præceptum, nisi per talem anticipationem ita satisfaciatur præcepto, ut postea liber sit ab obligatione: atqui per talem actum non liberatur ab obligatione satisfaciendi, ut probant, & patebit ex dicendis, ergo.

Alii è contra cum Fagund. *de præcept. Eccl. præcept. 3. l. 1. c. 6.* Nunnez *q. 80. a. 11.* absolutè Nigronium obligant ad præveniendum; quia aliàs differretur Communio ultra annum.

Alii cum Palao *tr. 21. pun. 15.* Laym. *l. 5. tr. 4. c. 5.* Lugo *de Euchar. D. 16. n. 66.* Munies. *D. 31.* Gobat *tr. 3. n. 39.* distinguunt, & siquidem intra eum annum jam semel communicasti, censent, non

dari obligationem præveniendi, & communicandi ante tempus Paschale, nisi fortè aliàs Communio ultra annum ab ultima Communione facta differenda esset; quia eatenus obligari poteris anticipare Communionem, quatenus obligaris, ne ultra annum Communionem differas: atqui esto omiseris eo tempore Communionem, non tamen hæc differtur ultra annum, ut ponitur, ideoque non teneris anticipare; secus verò si non communicaveras toto anno, nec amplius tempus suppetat communicandi intra eum annum, quorum opinio & nobis probabilior, ac verior videtur; Posito tamen, quod intra annum non communicaveris, melius, ac clarius hæc doctrina distingui potest cum citt. Lugo, hunc in modum: vel impedimentum, quod prævides futurum, duraturum est toto anno post tempus Paschale, vel non? Si prius contingat, teneris tunc prævenire, perinde ac ille, qui manens in loco novit, se die festo non posse ultimo sacro interessere, obligatur unum ex sacris præcedentibus audire, ut præcepto satisfaciatur; & ratio est; quia in eo præcepto de annua Communionem peragenda duo virtualiter continentur; primum scilicet, ac præcipuum, ut singulis annis Communio peragatur, secundum, ut fiat *ad minus* seu saltem in Paschate, ut loquitur Trident. l. c. atqui præveniendò, & Communionem anticipando, adim-

adimplere potes primum, ac præcipuum illud præceptum singulis annis communicandi: igitur teneris prævenire, & præcepto, quod adimplere potes, satisfacere, etiam si alteri communicandi scilicet in Paschate, satisfacere nequeas, uti ponitur. Si verò impedimentum, quod prævides futurum, non est toto anno duraturum, non obligaris prævenire, hoc ipso, quod postea præcepto adhuc satisfacere possis: Unde

Ad fundamentum Suareti R. dist. per ejusmodi communionem anticipatam non satisfacit homo obligationi annuæ Communionis, seu singulis annis communicandi, non satisfacit obligationi Communionis Paschalis, seu communicandi in Paschate, C. non enim obligatur ad anticipandum propter hoc secundum præceptum communicandi in Paschate, sed propter primum, ac præcipuum communicandi singulis annis, posito, quod impedimentum sit toto anno duraturum, ut alibi à nobis dictum est in libello de Confessione, & Communionem.

270 Ad 2. Q. an ille, qui prævenit ob interveniens impedimentum, sublato postea impedimento, & oblata opportuna occasione communicandi, teneatur rursus Communionem iterare, ut præcepto satisfaciatur? Diana p. 3. tr. 4. R. 42. cum Fernand. tr. de

Euchar. p. 8. d. 1. n. 10. Gobat tr. 4. Cas. 3. n. 40. & aliis negativè respondet. Ratio est; quia juxta cap. omnis utriusque sexus citt. licitum est ex consilio proprii Sacerdotis differre Communionem, ut patet ex his verbis: Omnia sua peccata semel in anno confiteatur proprio Sacerdoti, suscipiens reverenter ad minus in Pascha Eucharistiæ Sacramentum, nisi fortè de proprii Sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam ad tempus duxerit abstinendum: ergo licitum quoque erit ex consilio viri docti eandem anticipare, ac prævenire, ita quidem ut pari modo omnis penitus obligatio extinguatur. Accedit, quod ut ait Gobat n. 40. talis præveniendū fecerit totum id, quod verisimiliter ab illo postulasset Legislator, si fuisset interrogatus.

Nihilominus contrariū, tanquam probabilius, tenendum est cum Suarez l. c. Palao l. c. Lug. citt. D. 16. n. 70. Burghab. Nunn. & aliis, volentibus, eum, qui ob aliquod impedimentum prævenit, sublato postea præter intentionem impedimento, teneri rursus in Paschate Communicare. Ratio colligitur ex dictis; quia per anticipatam illam Communionem satisfactum quidem est præcepto annuæ Communionis; non tamen satisfactum est alteri præcepto communicandi tempore Paschali, quod nunc impleri potest; adeoque

que obligaris non vi præcepti singulis annis communicandi, sed vi præcepti Communionis Paschalis quâ talis, quod adhuc restat implendum, & impleri potest. Unde

Ad rationem in contrarium aliam R. negando paritatem; disparitas est multiplex. 1. Quia illa dilatio Communionis ultra tempus Paschale in ipso jure est concessa, ut patet ex verbis expressis *citt. cap. omnis utriusque* nihil autem tale concessum, expressumque habetur de anticipatione Communionis. 2. Quia per illam dilationem concessam non omnis obligatio communicandi penitus extinguitur, sed differtur duntaxat ad tempus, ut ibi dicitur, ob rationabilem causam. 3. Quia facta dilatione ex rationabili causa non amplius potest fieri satis præcepto Communionis Paschalis, quâ talis: At verò potest adhuc satisfieri præcepto illi post factam præventionem, si nempe impedimentum, quod certò putabatur futurum, postea tollatur, & opportuna se offerat occasio satisfaciendi adhuc Paschali Communioni quâ tali, uti ponitur in casu. Nec recurrendum est ad voluntatem præsumptam Legislatoris, cum ejus mens potest aliunde satis colligi, & licet talis præveniendo fecerit totum id, quòd tunc potuit, non tamen id, quòd nunc

potest, & juxta dicta facere tenetur.

Ad 3. Q. Probabilis à ratione, 251 & Autoritate multorum gravissimorum DD. fuit antehac sententia, docens, satisfieri posse præcepto Communionis Paschalis per Sacrilegam Communionem, non minus, quàm satisfit præcepto audiendi Missam per mortaliter peccaminosam ejusdem auditionem,

Verùm hujus sententiæ probabilitas sublata est hodie ab Innoc. XI. qui anno 1679. 2. Mart. hanc proscripsit propositionem n. 55. *Præcepto Communionis annua Satisfit per Sacrilegam Domini manducationem.* Et ratio est, uti notat Dominicus Viva; quia præceptum Ecclesiasticum de Communione Paschali est modificatio duntaxat præcepti Divini, instituentis hoc Sacramentum, non solum ut Viaticum, sed etiam ut alimentum, & cibum spiritualem animæ, ut patet ex illis Christi verbis: *Nisi manducaveritis carnem filii hominis, non habebitis vitam in vobis; præcepto autem Divino non satisfit per Sacrilegam manducationem, quâ venenum, & non alimentum sumitur, juxta illud Apostoli, prober se ipsum homo &c. qui enim manducat, & bibit indigne, judicium sibi manducat, & bibit.* Ergo neque satisfit præcepto Ecclesiastico, utpote quòd est modificativum præ-

præcepti Divini. Imò etſi præceptum Communionis Paſchalis eſſet merè Eccleſiaſticum, non tamen illi ſatisfieret per manducationem Sacrilegam juxta citt. *cap. omnis utriusque &c.* quod præcipit, ut Sacramentum Eucharistiæ *reverenter* ſuſcipiatur ad minus in Paſchate: hoc autem non fit per Sacrilegam comestionem, quæ juxta mentem Eccleſiæ non ſolum phyſica eſſe debet, ſed moralis phyſicam includens; moralis autem manducatio eſt ſumptio corporis, & ſanguinis Domini per modum cibi, & potûs animam nutrientis, & roborantis; non verò per modum veneni eam ſpiritualiter occidentis.

252 Ad 4. Q. Respondent Sanch. *l. 2. c. 4. n. 25. Azor cap. 27. q. 3. & c. 29. q. 7. Martin. Becanus cap. 9. q. 5. dub. 5. Laym. l. 2. tr. 1. cap. 11. Palao D. 1. p. 17. n. 9.* Coninck, & alij, non peccare Catholicum, ſi inter hæreticos die interdicto carnes comedat, ut celet ſuam Religionem, ne inde periculum vitæ, bonorum, vel aliud grave damnum incurrat. Rationem dant; quia neque peccat contra Eccleſiaſticam jejunii legem, utpote quæ in tali neceſſitate non obligat, neque contra legem Divinam non abnegandi veram fidem, ut alibi dictum eſt; quia licet per eſum carniſum diebus prohibitis aliquo modo diſtinguantur fideles, & Catho-
R. P. Leonardelli Soc. Jeſu.

lici ab infidelibus, & hæreticis, non tamen eſus illarum per ſe eſt nota, aut profeſſio hæreſis: ergo illis cibus utens non poteſt præſumi negare fidem veram, aut falſam proteſtari, ſed tantum voluiſſe occultare illam, cum eam manifeſtare non teneatur: Quare etiam inter Catholicos reperiuntur, qui die interdicto carnes comedunt, vel ob juſtam cauſam excuſati, vel ob injuſtam victi, & ſuperati.

Neque obſtat, quòd hæretici ex tali carniſum comestione colligere poſſint, aut ſoleant, talem comedentem eſſe fidei ſuæ ſectatorem; quia id per accidens fit, & ex gravi cauſa hanc ipſorum deceptionem permittere haud illicitum eſt, dummodo abſit ſcandalum, & Religionis contemptus. Unde

Limitant hanc doctrinam citt. AA. cum aliis. 1. Tunc tantum licitum id eſſe, quando ejuſmodi cibos non poteſt quis aliter reſpuere ſine ſuſpicionem, & damno; nam ſi allegando aliam cauſam, v. g. Stomachi debilitatem &c. reſpuere tales cibos poſſit, debet id facere, eòſque cibos reſpuere.

2. Limitatur, niſi ex tali exemplo ſequatur grave ſcandalum v. g. in Catholicis, ut ſi videntes,

Nn

tc

te cibus vetitis uti, existiment, te Papæ inimicus, ex hoc carni-
defecisse à fide &c. ferculo sumat, & comedat.

3. Limitant, nisi autoritate publica, aut privata provoceris ad vescendum hujusmodi cibus in contemptum Religionis veræ, ut si quis hæreticorum ad explorandam tuam fidem in hospitio, & eadem mensa die interdicto tibi dicat: Qui Evangelicus est, &

Ex his patet responsio ad 4. Q. videlicet non peccasse Nigronium, si in via eos cibos respuere non potuerit absque gravi suo incommodo, & damno. Secus ab eis abstinendum fuisse.

CASUS XLV.

De jejunio naturali ad Communionem & Missæ celebrationem requisito.

Blax, cum in hospitio in seram usque noctem se detinuis-
set, altero die, cum manè communicare cogitat, incipit dubitare, an biberit adhuc ante, vel post medium noctis, & an dum os ablueret, modicum aquæ in Stomachum descenderit, quo tamen dubio contempto Sacræ mensæ accumbit, & communicat.

QUÆR. An qui certò scit, se comedisse, vel bibisse, sed dubitat, an id ante, vel post duodecimam noctis horam acciderit, possit sequenti die licitè Communicare, vel celebrare?

QUÆR. II. Et an, qui scit, se post medium noctis fuisse jejunum, sed dubitat, an postea aliquid de cibo, vel potu deglutiverit, & in Stomachum descenderit?

QUÆR. III. An, qui ad primum horæ duodecimæ pulsus non statim cessat à potatione, vel comestione, sed expectat, donec omnes ictus absolvantur, possit licitè die sequenti communicare?

Ad